

שתוק.

תקשיב.

רק תקשיב.

# התעוררות

היום הראשון שלי בגן עדן היה גיהנום.  
הוא התחיל בדיוק כמו בסיפורים: אור לבן, חזק מאוד.  
אבל לא שמעתי שום מוזיקה של מלאכים, ולא חשתי שום  
שלווה. להיפך. בין האוזניים שלי עברה צפירה מזעזעת,  
ואיתה כאב ראש אדיר. יותר מכאב ראש, בעצם. כאב גוף.  
כזה שחותך אותך באינספור סכינים חדות, מבפנים  
החוצה. שלא מאפשר לך לצרוח.

מכיר את זה, שכשילד קטן מקבל מכה? ובשניות  
הראשונות הוא לא מוציא אף צליל מהפה? רק העיניים  
נפערות, והפה נפתח לקחת אוויר?  
אז ככה זה היה בדיוק.

רק שלא הייתי ילד קטן, וכשניסיתי לדחוס אוויר אל  
הריאות – לא היה שם אוויר, ובעצם לא היו שם ריאות.  
היו רק כאב, ריקנות, ואור לבן שחתך דרך כל כולי וצרב  
לי את הנשמה.

עשיתי את הדבר היחיד שיכולתי לעשות.

@

- ומה זה היה?

- התעלפתי.

@

כשחזרתי להכרה, הכל כבר היה רגוע יותר. נכון, האור  
הלבן עדיין זרח שם, מסביב לכל, אבל מדי פעם יכולתי  
להבחין בקצת אפור בהיר מסביב. הצפירה הפכה לזמזום,  
מטריד אבל נסבל. והכאב... הכאב עוד היה שם, אבל הוא  
כבר לא היה כאב של חיתוך – אלא של ריפוי. כאב שונה.  
יכולתי, אפילו, להרגיש דברים אחרים. למשל, לחוש את  
עצמי נושם. יכולתי לחוש גם בטעם, בפה שלי. לא טעם  
טוב. אבל טעם.

לידי, שמעתי קול. דיבורים. לא הצלחתי להבין את  
השפה, וזה עצבן אותי. הייתי בטוח שאני צריך להבין את  
זה. שזו השפה שלי. ניסיתי להיזכר –  
אבל לא היה שם כלום, בזיכרון.  
העבר שלי היה סינוור לבן. הזהות שלי היתה זמזום.  
והעכשיו שלי היה כאב.  
עצמתי עיניים, והלבן כבה.

@

"בוקר טוב", שמעתי את הקול שוב.

הבנתי אותו!

הבנתי אותו.

פקחתי עיניים. הזוהר הלבן עוד היה שם, אבל הוא  
כבר לא היה מסנוור. יותר ברמה של אור כללי, נקי,  
שפשוט היה שם, בכל מקום. הוא לא בקע משום מקום  
ספציפי – לא היו מנורות בתקרה, ציינתי לעצמי – והוא  
יצר הילה מלאכית מסביב לאישה שאמרה לי בוקר טוב.  
גם היא היתה לבנה מאוד. היא היתה גם יפה מאוד,  
וכמעט עירומה מאוד. ה"כמעט" הזה הורכב משלוש  
מדבקות קטנות, עליהן היה מצוייר צלב אדום קטן.  
בהתחלה חשבתי שאלה קעקועים – הראייה שלי היתה  
עדיין מטושטשת – ורק אחר כך גיליתי שזו היתה הגרסה  
שלה לבגדים.

ורק אחרי זה גיליתי שהסיבה היחידה שהיא השתמשה  
במדבקות, זה כדי להיראות צנועה. בטח כדי שלא אמות  
עוד פעם, מההלם.

@

- באמת?

- כן. אבל באותם רגעים פשוט בהיתי בה, מרותק. היא זהה  
כמו פסל שיש חי, זורם, עם עיניים בצבע אינדיגו עמוק, ופה  
בצבע דובדבן. ושלוש מדבקות אדומות. וצנועות.  
- כמו שאתה אוהב.

- אה... כן. מלאכית. היא גם היתה גבוהה ומעוצבת יפה. בלי גרם שומן, ועם שרירים כאלה, של שחיינית. ארוכים. והיא התקרבה אלי בחיוך.

@

"אתה מרגיש יותר טוב?"

היא רכנה מעלי במבט דואג, ואני הוצפתי בניחוח עשיר שעלה ממנה. לרגע איבדתי פוקוס, והעולם היטטש. גם הקול שלה היה מיוחד. מן הרמוניה כזו, של כל מיני גוונים חמים ומרגיעים. היא החזיקה קנקן תה פרחוני. גם ממנו עלה ריח נפלא. אבל מי חשב על תה, בכלל, באותם רגעים.

ניסיתי להגיד לה שכן, אני מרגיש יותר טוב, אבל אף צליל לא בקע מהפה שלי. רק חריקות אוויר חנוקות.

"אל תתאמץ. זה יחזור אליך עם הזמן. הנה, שתה".

היא מזגה את התה ישירות אל מה שאמור היה להיות הפה שלי. הוא היה חם וטוב.

עפעפתי אליה בתודה.

"זה יעזור לך. לך לישון".

היא שמה יד רכה וחמה על עיני, וכביתי.

@

זו לא היתה מנוחה מוחלטת.

היא הופרעה כל הזמן. קרעים של מחשבות. שברים של זכרונות. תמונות לא ברורות. כמו שנת חלום מסוייטת, כשאתה לא באמת מרגיש מציאותי – אבל גם יודע שהמציאות סביבך לא באמת דמיונית. היא אמיתית, איכשהו.

# זיכרון 1

ערפל בא, ערפל חלף.

אישה יפה, עם עיניים חמות ושיער חום, נמצאת מעלי. היא מביטה בי מקרוב, העיניים שלה בולעות אותי בשמחה. ולפתע אני מרגיש יותר טוב. יותר רגוע. אני מצחקק. זה צחוק של תינוק. אני מושיט אליה יד, וגם היד היא של תינוק. היד נוגעת בשפתיים שלה, והיא פותחת את הפה ונותנת לי להיכנס. רצף של תחושות חדשות מציפות אותי. חום. רטיבות. פליאה. שמחה. הרבה, הרבה שמחה.

התינוק מצחקק שוב. אני מצחקק שוב. אני התינוק, והתינוק הוא אני. האישה היפה עושה לי פרצופים מצחיקים, ואני צוחק וצוחק וצוחק. "אמא", אני חושב לעצמי. זו אמא.

והנה גבר, שמצטרף לאמא. גבר ענק, עם אף נשרי וגבות עבותות. "אבא", עוברת המחשבה. גם אבא מביט בי ומחייך. אבל הוא גורם לי לעצבות. ולקור. הוא אומר משהו לאישה, והיא מפנה אליו מבט, ומחזירה לו מילים. אני לא מבין את המילים, אבל אני יודע שהם מדברים אלי.

אבא שולח אלי יד ומלטף לי את הראש. גם זה נעים, אבל עדיין מתלווה לכך נימה של עצבות. אני יודע שהוא לא יהיה שם, לידי, אחר כך. זה הרי אבא. ואבא הרי איננו. ויש תחושה שמשהו רע עומד להתרחש. ערפל בא, ערפל חלף.

## גוף

כשחזרה אלי ההכרה שוב, כבר הרגשתי הרבה יותר טוב. הכאב הצטמצם והפך למשהו שאתה מרגיש אחרי שיעור התעמלות מציק. הזמזום הפך לרוח נעימה באזניים. הלבן כבר לא הכאיב בעיניים כמו קודם. הוא פשוט היה לבן, נקי, טהור.

זו היתה הפעם הראשונה שלי בגן עדן, שבאמת הרגשתי כמו בגן עדן.

מובן שלא ידעתי את זה באותו רגע. למעשה, הייתי די בטוח שעברתי איזו תאונה איומה, ועכשיו אני מתאושש בבית חולים. ולא שאי פעם הכרתי בית חולים שנראה ככה, או אחות שנראית כמו –

אבל אין אכיות שנראות כמוה, נכון? לא זכרתי איך קראו למלאכית, ולא ראיתי אותה מהמקום בו הייתי. ניסיתי להתרומם מהמיטה, לבדוק בצדדים – אבל מהר מאוד גיליתי שאני זה בלתי אפשרי. לא בגלל שהייתי משותק, או קשור. פשוט...

פשוט בגלל שלא היה לי גוף. לא רגליים, לא ידיים, לא בטן, לא כלום. במקום בו כל אלה היו אמורים להיות – היה רק אותו זוהר לבן, מסנוור.

אם היה לי דם בגוף, הוא בטוח היה קופא באותו רגע. נבהלתי, אני לא מתבייש להגיד. מה זה נבהלתי, הייתי אחוז אימה. בראש שלי רצו מיליון אפשרויות, אף אחת לא טובה. אולי אני חולם? אולי הוזה? אולי מישהו חטף אותי, או שהתאונה היתה יותר חמורה משחש –

תאונה. כן. זו היתה האפשרות הסבירה ביותר. בטוח הייתי מעורב בתאונה. לא זכרתי אותה, לא זכרתי שום דבר שעשיתי לפני שהתעוררתי, אבל כנראה היתה לי תאונה. ואני שוכב בבית חולים, ומדמיין שאין לי...

מימיני נשמע צחקוק פעמונים.

"אני רואה ששמת לב שמשהו חסר לך". זו היתה היא.

המלאכית.

הסתובבתי והבטתי בה. "מה קרה לי?" הקול שלי היה

חלוש.



"תבין את הכל בהמשך. בינתיים, בוא נלך לארגן לך גוף".

@

- איך בדיוק הלכתם?  
- היא זו שהלכה. אני הייתי, איכשהו, בידיים שלה. מהחדר הלבן שלי נכנסנו למסדרון לבן, לא לפני שהיא הציצה בזehירות מעבר לפינה. באותו זמן לא ידעתי. אחרי כמה צעדים מהירים, מאוד מהירים, והגענו לדלת גדולה, שמאחוריה הסתתר מחסן הגופות.

- מחסן ה... מה?

@

זה לא היה בדיוק מחסן. יותר כמו גלקסיה, האמת. חלל אינסופי, שחור לחלוטין, מלא בגופות של אנשים מכל הסוגים, הצבעים והגדלים. הם פשוט ריחפו שם, נשים, גברים, ענקים, גמדים, רזים, צעירים, מבוגרים, שרירים... כל מה שאתה יכול לדמיין. מאות אלפי גופות. מיליוני גופות.

לא יכולתי להפסיק להביט.

"שכחתי כמה זה יכול להיות מרשים, כשרואים את זה בפעם הראשונה", היא אמרה מימיני.

היינו, שנינו, במרפסת מרחפת, קטנה מאוד, כמו שרואים בהולו של בתים איטלקיים ישנים. האישה נשענה על מעקה ברזל ישן ומעוטר, קצת חלוד, שמנע ממנה ליפול אל האינסוף. אני הייתי כדור אור לבן, אז לא יכולתי ליפול. רק לצוף בתוך אוקיינוס של אנשים חסרי תנועה.

"מה זה, המקום הזה?"

"כאן אתה בוחר לך גוף. צריך שיהיה לך אחד. איזה

אתה רוצה?"

הבטתי על הגוף שלה. כזה. כזה אני רוצה.

"אני מניחה שאפשר לארגן לך את הגוף הזה", היא

ליטפה בטן חלקה ושטוחה, "אבל, לדעתי אתה מעדיף שהוא יהיה עלי, לא עליך. הרי היית... גבר, נכון?"

"הייתי?"

למה היא מדברת בלשון עבר? אם אני חושב, חשבת, הרי בטוח אני קיים. פשוט, כנראה, שכבתי בבית חולים בלי הכרה. ועוד מעט אני אתעורר והכל יהיה בסדר. לא? "היית", היא חזרה על דבריה. "כשהיית חי. היית גבר, לא? בכל מקרה, העדפת נשים. כי לפי איך שהסתכלת עלי –

"כן, הייתי גבר. לא, אני עדיין גבר. מה זאת אומרת, כשהייתי חי?"  
"אתה תבין הכל עם הזמן. אז גוף של גבר, כן?"  
"כן".

"כי אפשר של אישה, אתה יו –"  
"גבר!"

היא חייכה והעולם השתנה. מערבולת אדירה סחררה את מיליוני הגופות שסביבנו, ולאחר כמה שניות, כשהכל התייצב, נותרו סביבנו רק גברים.  
"באיזה גובה?"

התחלתי להשיב לה, אבל אז עצרתי. לא ידעתי מה הגובה שלי. טראש, לא ידעתי כלום על עצמי. ובכלל, מה זה היה, העניין הזה של 'כשהיית חי'. מה פתאום "היית?" "גובה, גובה!" היא קטעה את מחשבותי. "מה הגובה שאתה רוצה?"

"אני לא יודע! תני לי רגע..."  
היא נשמה עמוק ונשענה לאחור. "קח, קח את הזמן. אין לחץ. שום פצצה לא מתקתקת כאן".  
לאחר מכן היא התמתחה כמו חתולת ענק שיצאה מבריכת חלב. היא נראתה מדהים.

"אז... כאן אני יכול לבחור את הגובה שלי?"  
"כאן אתה יכול לבחור הכל. גובה, משקל, צבע עיניים... תביט, תביט מסביב".

@

- העדפתי להמשיך להסתכל עליה.  
- ילד.  
- גבר.

@

הייתי צריך לא מעט זמן. למחסן לא היה קצה או אופק. רק עוד ועוד אינסוף שחור ועמוק, משובץ כולו בגופות אנושיות. יכולתי לראות ללא גבול. ואז התחלתי להבחין בפרטים.

ומשהו בפרטים היה לא נכון.

כל הגברים סביבי היו מושלמים. סוג של גרסה גברית שלה, פיזית לפחות. יפים, שריריים, פרופורציוניים. הם היו מסודרים בחלל במטריצה רב מימדית מורכבת, על פי צבעים וצורות. איכשהו, הבנתי אינטואיטיבית איך הכל עובד. היה ברור לי שאם המרפסת תרחף לכיוון אחד, יהיו שם גברים נורדיים, בלונדיניים יותר – ואילו בכיוון אחר הם יהיו אפריקאיים. גווני עור צהבהבים יותר, אוריינטליים, היו בכיוון אחר, ואילו לעומק ניתן היה לשייט בסגנונות גוף שונים.

"למה אין כאן גברים שמנים?"

"דווקא יש", היא ענתה. "זה נחשב די אקזוטי". העולם

הסתחרר שוב.

הופתעתי. ציפיתי לכך שהמרפסת שלנו תתעופף לאחד הכיוונים – אבל קרה בדיוק ההיפך. אנחנו נשארנו במקום, ואילו מטריצת הגברים התאימה את עצמה אלינו. זה היה מאוד מבלבל. ולבסוף מצאתי את עצמי מוקף באינספור גברים שמנים.

חלקם היו סתם מלאים. אחרים היו שמנים מאוד, וחלק היו ענקיים. ממש ענקיים, מתאבקי סומו כאלה. הררי שומן בכל מקום, ברגליים, בבטן, במקום בו אמור להיות צוואר. בזהירות, ניסיתי לנווט בעצמי בתוך המטריצה. זה לא היה מסובך – פשוט חשבתי לכיוון מסויים, והעולם הסתחרר לאותו כיוון.

מימיני, המלאכית הלבנה חייכה. נראה היה שהיא שמחה שהתחלתי להיות עצמאי.

גוף אחד, שצף די קרוב אלי, משך את תשומת ליבי. הוא לא היה ענקי, אבל בהחלט שמן מהממוצע. בחור צעיר, שיער חום מתולתל, תווי פנים רגילים, נמוך למדי, ורופס למראה. מי זה היה? הייתי בטוח שאני צריך לדעת.

"מוצא חן בעיניך?"

היא הרימה גבה, מדגישה את ההבדל בין השלמות שלה לעליבות שלו. איך שני דברים כל כך שונים יכולים להתקיים באותו עולם, ולהיקרא אנושיים? "לא", אמרתי לבסוף. "בואי נחזור לבחירות ה...פחות אקזוטיות".

"אתה הבוס", היא אמרה בחצי חיוך. הגברים הסתחררו שוב מול העיניים שלי, והתחלתי לחשוב יותר לעומק. בחירת הגוף שלי נראתה לפתע מייגעת במיוחד. איך אפשר לבחור מבין אינסוף אפשרויות? ומה הקריטריונים לבחירה? מה בכלל אני רוצה? ויותר חשוב: למה אני רוצה את מה שאני רוצה? "מה הגובה שלך?", שאלתי. "מטר תשעים וחמש".

@

- כשיצאנו מהחדר, הייתי שחור.  
- אפריקאי?  
- לא, לא. אני מתכוון לשחור לגמרי. כמו הלילה. כמו פחם.  
כפי שהיא היתה לבנה לחלוטין, גם אני הייתי שחור לחלוטין, מכף רגל ועד ראש, עם כפות ידיים אפלות, שיער חלק ונוצץ בשחור ושפתיים שחורות.  
- סמלי קצת.  
- לא ידעתי את זה באותו זמן.

@

הייתי בגובה מטר תשעים ושמונה, והיו לי שרירים של סופרמן. לבשתי גלימה צמודה, שחורה ונוצצת. היא היתה צנועה, והחביאה את מה שרציתי להחביא. אבל ללא ספק רמזה שיש לי הרבה מה להחביא.  
איך אפשר להאשים אותי? בפעם הראשונה בחיים שלי נראיתי כמו שרציתי להיראות. כמו שהיה מגיע לי להיראות. והרגשתי טוב עם זה.  
רק חבל שהייתי צריך למות קודם.  
חזרנו ממחסן הגופות זה לצד זה, שחור ולבנה, יחפים ונקיים, בקצב אחיד, כמו שני כלי שחמט מסותתים היטב.

נשמתי, בפעם הראשונה דרך ריאות אמיתיות, את האוויר של גן עדן. חשתי אותו על עור אמיתי. שמעתי אותו דרך אוזניים אמיתיות.

והרגשתי טוב גם עם זה.

המלאכית אחזה ביד שלי ומשכה אותי קדימה, אבל אני התעקשתי לשמור על קצב איטי. היה לי הרבה מה לעכל, והמסדרון הלבן נראה לי כמו הזדמנות טובה לחשוב.

קודם כל, ניסיתי להבין מה קרה שם, במחסן. ברגע בו בחרתי את הגוף שרציתי, הוא התקרב אל המרפסת שלנו, ממש מולנו. בחנתי אותו טוב מאוד לפני שבחרתי. סובבתי לכל הכיוונים, הפכתי אותו, בדקתי הבעות פנים שונות – מלאכותיות אבל סבירות, הרמתי לו ידיים, פישקתי לו רגליים.

ואז התחלתי לשחק עם הפרטים הקטנים. צורת שיער. צבע שיער. אורך שיער. בחרתי קרחת, בסוף. מיושן אבל נוצץ. והעיניים. שחורות, לבנות, אדומות, ירוקות. בחרתי את מה שבחרתי, כחול ספיר, ואז שיניתי שוב. והרחבתי את האף. והצרתי את האף. והגדלתי את שרירי החזה. ואז הגדלתי אותם שוב, ואז שוב. וכששמעתי צחקוק קטן מימין, הקטנתי אותם בחזרה.

ברגע בו בחרתי, באמת בחרתי, פשוט נכנסתי לתוכו. קצת קשה להסביר. צפתי קדימה, ונכנסתי לתוכו. היה רגע מטושטש אחד – ואחריו הבטתי, מהעיניים שלו, על המרפסת. המלאכית היתה שם, לבדה, נראית משועשעת. הבטתי למטה, אל האינסוף שחיכה לי, פלטתי צעקה – לא גברית במיוחד – ומיד שלחתי יד לאחוז במעקה. דילגתי מעליו, וזה כל מה שהיה צריך. אני הייתי הוא, והוא היה אני.

לקח לי כמה שניות להתרגל אל עצמי. קודם כל, היה ברור לי שמעולם לא באמת הייתי בגובה כזה. זויות הראייה שלי היתה גבוהה יותר ממה שהרגשתי כנורמלי. וכמובן, יכולתי להביט על המלאכית מלמעלה. חידוש מרענן. שהתרגלתי אליו בקלות.

ואז התחלתי לשים לב לדברים אחרים. לכוח שהיה לגוף הזה. ולכושר. ההליכה בתוכו היתה קלילה, קופצנית. הרגשתי כמו נמר. לא אנושי. גם השליטה בגוף לא היתה

אנושית. בהתחלה זה הרגיש לי כמו שליטה באקסוסקלטון. רק שלא היה לי מושג מה זה אקסוסקלטון.

@

- "איך זה מרגיש, באמת, כשאתה לא מצליח לזכור?"  
- "מכעיס. היו דברים שנראו לי טבעיים, והיו דברים שנראו לי מלאכותיים. ולא יכולתי להסביר למה, אפילו לעצמי."  
- "קצת מזכיר יד מלאכותית".  
- "סוג של".

@

"עכשיו, אולי, תספרי לי מה קורה?"  
"לא כאן. בחדר".

הדרך אל חדר ההתעוררות שלי היתה הרבה יותר ארוכה ממה שזכרתי. התבוננתי לצדדים. המסדרונות היו ארוכים ולבנים לחלוטין. לא היו שלטי "יציאה" בשום מקום. לא היו שלטים בכלל. אבל כן היו בהם אנשים. אנשים יפים, מדהימים. נשים וגברים, בכל הצבעים והמידות והסגנונות, וכולם יפהפיים. כולם נראו כאילו הם יצאו ממחסן הגופות באותו רגע. הם התנהגו כמוני: מתבוננים בעצמם תוך כדי הליכה, מכווצים את הידיים במבט בוחן, טופחים על הבטן, קופצים קצת במקום. מתרגלים לגוף החדש.

בודדים. כולם היו בודדים, רק אנחנו הלכנו יחד. לבסוף חזרנו אל החדר ממנו יצאנו. הדלת נסגרה מאחורינו.

"נו, אז – ?"

"שתוק", היא אמרה. ונצמדה אלי לנשיקה.  
בבת אחת העולם הפך אדום, ולהבות עונג שרפו אותי מכל עבר.

# חוקים

"אני בגן עדן".

"תודה".

חייכתי והבטתי בה. לא ידעתי על המלאכית שום דבר, אבל בשעות האחרונות היא... לימדה אותי קצת עליה. עכשיו היא שכבה על הגב, לצידי, קצת מתנשפת. העיניים שלה צחקו, השפתיים שלה היו מזמינות, והזרועות שלה היו פלא שמיימי שלא יכולתי להפסיק להביט בו. היא היתה מושלמת. הכל היה מושלם. לא זכרתי מי אני, לא זכרתי מה קרה לי או איך הגעתי לכאן. אבל כן זכרתי שיש רק מקום מושלם אחד בעולם.

"אני מתכוון שאני באמת בגן עדן. נכון?"

"גם זה נכון", היא ענתה לאחר שבירר שניה של מחשבה. בתנועה זורמת אחת היא התרוממה לישיבה, וכל המיטה נעה תחתיה. היד שלה ליטפה לי את הירך. "היה לך טוב?"

אפילו המגע הזה היה על סף השמיימי. טוב? אני לא חושב שהמילה 'טוב' היתה ראויה מספיק כדי לתאר את מה שהרגשתי. זה לא היה טוב. זה היה... אלוהי. זו היתה התחושה הכי טובה שחשתי מעולם. אם הייתי יודע שככה זה בגן עדן, הייתי כנראה מגיע לכאן קודם.

"זה היה בסדר", עניתי.

היד שלה נעצרה. "רק בסדר?"

"האמת היא שאני לא יודע למה להשוות את זה. אני לא זוכר כלום לפני... כאן", אמרתי והחוויתי על החדר. לצד המיטה היתה מושלכת הגלימה השחורה שלי. לא זכרתי איך היא ירדה. ואז נזכרתי איך, וחייכתי. מעט לידה, רחוק יותר, נצנצו שלוש מדבקות אדומות. תהיתי מה המלאכית הלבנה תעשה איתן אחר כך.

"אתה באמת לא זוכר?"

"לא. שום דבר".

"אבל אתה בטח זוכר את השם שלך. נכון?"

"לא".

"המממ".

היא אספה את הרגליים שלה לחזה, ובהתה בקיר למשך מספר שניות. "זה קורה, מדי פעם. שלא זוכרים. כבר שמעתי על מקרים כאלה. זה קשור למשהו עם ההלם של המעבר לכאן. בדרך כלל הזכרונות חוזרים די מהר. כשבוחרים גוף, כבר לא אמורה להיות בעיה. כל הזכרונות אמורים כבר להיות בו, לפני שאתה נכנס אליו". היד שלה הסתלקה מהירך.

"אז מה זה אומר, מבחינתי?"

"אני עוד לא יודעת בוודאות. לא ראיתי דבר כזה אף פעם".

"ומי את, בכלל? למה את כאן?"

החיוך חזר לזרוח על פניה.

"אני עובדת כאן. מלווה את החדשים שהגיעו".

"עבודה? בגן עדן?"

"לא לכולם זה גן עדן", היא נאנחה.

"מה זאת אומרת?"

"כלום. אני סתם מתלוננת, האמת". היא לקחה את כף ידי בשלה, והחלה לשחק באצבעות שלי. בחנה אותן, את הכוח שלהן, את הגמישות. היא שילבה אותן באצבעות שלה, ואני התקשיתי להתרכז במה שהיא אמרה. "בכל מקום יש עבודה. גם בעדן. לפחות בשבילי".

איכשהו ידעתי שבגן עדן יש עובדים מסוג אחד בלבד. "אז את", תמונה של ספר תורה עלתה בראש שלי. "סוג של מלאך? מלאכית?"

היא חייכה ואני החלטתי. היא היתה חייבת להיות מלאך. היא ללא ספק נראתה כמו אחד. המגע שלה היה מלאכי, וכשהבטתי בה החסרתי פעימה מהתרגשות. היא גרמה לי להרגיש כמו שרק מלאך יכל. וו-או, כמה שהחברים הדתיים טעו לאורך השנים...

אבל אז החיוך שלה התרחב עוד יותר, והיא החלה לצחוק בקול שכולו פעמונים.

"מה פתאום, טיפשוך. אין מלאכים בעדן. אני בדיוק כמוך, עליתי לכאן מלמטה. אני פשוט קצת יותר ותיקה כאן. הרבה יותר ותיקה".

הפה שלי נפער.



"בגלל שאני מבינה את המקום הזה יותר מרוב האנשים, הג'וב שלי זה לקבל אותם לכאן. אתה יודע, לרכך את ההלם לאנשים חדשים, כמוך".

זה כבר עניין אותי מאוד. התיישבתי, נשענתי על הקיר ושיילבתי רגליים. "אנשים חדשים?"

"אלה שהרגע עלו לעדן. לא גן עדן, אגב. רק עדן. כאלה שאין להם מושג מה קורה כאן, מה החוקים –

"חוקים?" קטעתי אותה. "יש בעדן חוקים?"

היא משכה בכתפיה. "בכל מקום יש חוקים".

לא אהבתי את זה. "זה נשמע יותר מדי דומה ל..."

למה, בעצם? התכוונתי למקום בו חייתי את החיים הקודמים שלי, אבל לא ידעתי איך לקרוא לו. ידעתי שחייתי על פני כדור הארץ. אבל איפה, בדיוק, היה... עדן יחסית אליו? בשמיים? בחלל? באיזשהו מישור רוחני? המוח שלי התמלא בשאלות חדשות.

"... איך אמרת מקודם? למטה?"

"כן, ככה אנחנו קוראים לזה. למטה". עיני האינדיגו שלה הבריקו וננעצו בי. "מה אתה זוכר מהחיים למטה?" כמעט כלום. היו קרעים מעורפלים של תמונות, תחושות, אבל לא ידעתי עד כמה הם קשורים בי, בכלל, ועד כמה הם היו אמיתיים. עצמתי עיניים, והתאמצתי להיזכר. *זחפתי*. היה שם משהו? לא הצלחתי להיזכר בשום דבר מוחשי. אבל פתאום ידעתי כמה דברים כלליים.

"חוקים, עונשים, גבולות. עבודה. ככה זה למטה,

נכון?"

"יאפ".

"אז, אם זה ממשיך גם אחרי שעולים לעדן, אז מה

באמת ההבדל?"

"אתה באמת שאלת את זה?"

כמו קודם, היא החלה לצחוק. אבל בהדרגה. בתחילה צחקוק אחד, ואז עוד אחד, ואז עוד הרבה. כל הגוף שלה רעד, והיא נשכבה לאחור על הגב, דמעות של צחוק בעיניים שלה. הבטתי בה בפליאה מחודשת. כבר אמרתי? שהיא היתה יותר יפה מכל אחת שאי פעם ראיתי?

לבסוף היא הפסיקה, התרוממה על המרפקים שלה והביטה בי בשובבות. "עכשיו תגיד את האמת: את מה שקיבלת ממני עכשיו, בשעות האחרונות, אי פעם קיבלת למטה, כשהיית בחיים?"

"אני לא –"

"כן, אני יודעת שאתה לא זוכר. אבל תנסה לנחש. היתה לך אחת כמוני? הגיוני שהיתה לך אחת כמוני?" משכתי כתפיים. "כנראה שלא. זה ככה כאן כל הזמן?" "לא. אתה רק מתחיל. זה עוד ישתפר."

"אהה. זה ההבדל הגדול?"

היא נענעה בראשה בשלילה, וירדה מהמיטה. התבוננה ימין ושמאל, איתרה את המדבקות שלה והחלה לאסוף אותן, אחת אחרי השניה. הגוף שלה זרם כמו שיש חי.

"אני לא יכולה להגיד שזה ההבדל הכי גדול", היא אמרה מאחורי גבה, "אבל כן – זה אחד מהם. תבין: הכל כאן יותר טוב. יותר חזק. יותר חי". היא התכופפה ואספה את המדבקה האחרונה. "בניגוד אליך, אני בהחלט זוכרת מה היה לי שם למטה. כאן זה פי זטא יותר טוב מכשהיית בחיים. אבל אתה יודע מה באמת הכי טוב כאן?"

היא הסתובבה ושלחה בי מבט מתגרה.

"נו?"

"זה שכאן אי אפשר למות".

לרגע אחד של דממה, מבטינו הצטלבו. ואז שנינו פרצנו בצחוק רועם. נכון, אי אפשר למות כאן. והזמן לא משנה כאן. ואם אי אפשר למות, והזמן לא משנה – אז החוקים לא באמת קיימים. גם הגבולות לא.

וכאילו כדי להמחיש את הנקודה, היא חזרה אלי, למיטה, ונשענה עלי בשיא הטבעיות. ואני קיבלתי אותה אל בין זרועותי באותה תחושה בדיוק, בלי חוקים, בלי גבולות. הגוף שלה היה מוצק, חזק וכבד מעלי, והגוף שלי התעורר.

"אז אפשר... עוד פעם?"

"מיי פלז'ר", היא אמרה, והתחילה להסיר את המדבקות שוב.

- שוב!  
- כן. ולא רק פעם אחת.  
- חשבתי שהיא עסוקה מדי בשביל זה.  
- כן, גם אני חשבתי ככה. אבל לא משנה איזו עבודה נוספת  
היה לה לעשות, כנראה שהיא לא מיהרה במיוחד לעשות אותה.

@

בין לבין למדתי עוד כמה דברים. בעדן, מתברר, אתה  
לא באמת צריך לעשות כל מיני דברים טריוויאליים. כמו  
לאכול או לשתות, למשל. גם ביקור בשירותים, לא חובה.  
מצד שני, אם אתה *בוחל* לאכול או לשתות – אז וואו.  
כמו שהיא אמרה – פי זטא יותר טוב. אותו דבר עם  
השירותים.

והכל באמת משתפר עם הזמן. הכל – פרט לזיכרון.  
"משהו חוזר אליך?" היא שאלה לאחר מספר שעות.  
המדבקות האדומות היו על הקיר ממול. איך הן הגיעו  
לשם?

"כלום. כאילו שנולדתי כאן. לא זוכר כלום מהחיים  
שלי". ירדתי מהמיטה וניגשתי אל הקיר. המדבקה היתה  
מבריקה.

"לא אמור להיות ככה", המלאכית אמרה מאחורי.  
"הזיכרון אמור לחזור אליך".

גירדתי את המדבקה עם הציפורן, אבל היא לא ירדה  
מהקיר. "אה, אבל חלק מהזיכרון כן חזר. עובדה שאני זוכר  
איך לדבר, את השפה, אז –"

"זה לא עובד ככה כאן. לא משנה איזו שפה דיברת  
*למטה*, יבינו אותך כאן. כולם מדברים אותה שפה".  
הסתובבתי אליה.

"איזו שפה?"

"זו פשוט *השפה*. זה לא משנה מה למדת *למטה*. סינית,  
ערבית, אנגלית... הכל אותו דבר".

"*השפה*?"

"כן. אתה יכול לדבר בשפה שאתה רגיל, אבל אני  
אשמע אותך בשפה שאני מכירה. אגב, איזו שפה אתה  
חושב שדיברת?"

לא חשבתי על זה קודם. איזו שפה באמת? המילה "אנגלית" הופיעה במחשבות שלי. ידעתי מה זו אנגלית, מסתבר. אבל זה לא אמר כלום. תוך שבריר שניה ידעתי גם מה זו סינית, או ערבית, או פרסית, או צרפתית. איזו מהן היתה השפה שלי?

משהו לא היה בסדר כאן, ועל אף הסחת הדעת של המלאכית, הייתי חייב לדעת מה. פתאום, זה הפך להיות הדבר הכי חשוב בעולם. עלה לי רעיון.

"את עובדת כאן?"

היא הנהנה.

"אז אולי תבדקי עם הבוס שלך? הוא בכלל בסביבה?" עיניה התרחבו לרגע. "הוא תמיד בסביבה. אתה באמת

רוצה שאני אלך?"

משכתי בכתפי. "אני בעיקר רוצה לדעת מי אני.

טראש!" עצרתי לרגע. "מותר לקלל פה? זה... תקיין?" היא שוב פרצה בצחוק קצר. "אי אפשר לקלל פה ממש. כלומר, אתה יכול לנסות. אבל כל מה שאני אשמע זה טראש. ועוד טראש. ועוד טראש. ואתה צודק לגבי הבוס. אני אלך לבדוק".

היא קמה מהמיטה ויצאה מהחדר. זה היה כל כך מהיר ופתאומי שלרגע לא ידעתי מה לעשות. באותו רגע המדבקות שלה נשרו מהקיר אל הרצפה, כאילו לא היו דבוקות אליו מעולם. הן הרגישו מאוד נעימות ביד שלי, כמו משי.

אספתי אותן ומיהרתי אל הדלת למסדרון, אבל אז נזכרתי שגם אני לא לובש דבר, חטפתי את הגלימה, ופרצתי דרך הדלת, ממחר אחריה.

עברו אולי שלוש שניות. היא כבר לא היתה שם. גם המסדרון לא היה שם.

ובפעם הראשונה, באמת הייתי בעדן.

לקניית עותק מודפס:

<https://amzn.to/34tPzfA>

לקניית עותק דיגיטלי:

<https://did.li/h8eaa>